

ſionen, og han blev da i 1868 kaſſeret ſom fuldſtændig uſtkillet til al Krigſtjenefte. Her forekommer det mig virkelig ogſaa, at naar vi vilde være en lille bitte Smule humane, maa vi antage, at denne Mand har paa draget ſig en Svagthed i Krigen, ſom ſelv Sæſſionslægerne erklære, er ſaa ſtor og alvorlig, at han ſlettedes fuldſtændig af Kullen, fordi han ikke duede til Soldat. Man kunde her med god Samvittighed forlange af Miniſteren at tage Henſyn til ham. Her er et Tilfælde, hvor Humaniteten maa gjøre ſig gjældende, og jeg ſkal tillade mig at gjøre den høitærede Miniſter opmærkſom paa, at den Vægeatteſt, ſom er vedlagt dette Andragende — og en Vægeatteſt er jo et af de væſentligſte Dokumenter i en ſaadan Sag — udtaler ſig paa det Bedſte til Gunſt for Manden. Jeg ſkal derfor ſom ſagt tillade mig at anbefale Mandens Andragende. — Det næſte Andragende er fra pensioneret Lærer N. P. Hanſen af Haſle om Invalideforſørgelſe — det er i Betænkningens Nr. 29. — Denne Mand ligner noget den foregaaende. Han er en Mand, der maatte ligge om Vinteren i Barakkerne ved Frederikſſtad i 1850 og blev derefter angreben af Bryſtſyge, hvorefter han førſt fritoges for Tjenefte og ſenere blev indlagt paa Høſpitalet og endelig blev kaſſeret. Hvad kan der ſaa forlanges Mere? En Mand kommer i Tjenefte, og han tjener i Aarevis, men kommer til at ligge i Barakkerne om Vinteren ved Frederikſſtad, bliver ſyg og kommer paa Sygehuſet, og det erkjendes, at han har ſaaet en Sygdom, der gjør ham fuldſtændig udhygtig til al Krigſtjenefte. Jeg kan ikke forſtaa, at en ſaadan Mand ikke kan ſaae Invalidepenſion. Gaaſte viſt er han lidt ſærlig ſtillet, idet han har taget ſin Afſked fra Skolens Tjenefte, han maatte i 1883 ophøre med ſin Lærervirksomhed og fik da bevilget en aarlig Underſtøttelſe af 300 Kr.; men det var jo ikke i egentlig Forſtand Invalideunderſtøttelſe. Naar Manden har lidt Men i Krigen, hvad han jo vittærlig har gjort, bør han naturligviſ have Invalideunderſtøttelſe. — Endelig er der under Nr. 38 i Betænkningen et Andragende fra Parcellift F. Hanſen af Stee om Invalideforſørgelſe. Denne Mand er ſaaet i Skulderen. Nu kan jeg huſte, at vi tidligere have behandlet et Andragende fra en Mand, ſom ligeledes i ſin Tid var bleven ſaaet i Skulderen ved Rolding — jeg huſter det, fordi det var en Mand fra min egen Egn, ellers have vi jo behandlet ſaa mange af de Andragender, ſom man ikke huſter. At et ſaadant Saar i Skulderen er meget farligt, kan Enhver let forſtaa, da man i ſaa høi Grad er udfat for, at Armen ikke ſaar den ſamme

Førlighed til Arbejde ſom tidligere. Denne Mand har indgivet mange Andragender. Han er anbefalet paa det Bedſte, og jeg ſkal henſtille til den ærede Finantsminiſter navnlig at ſe paa det Invalideſkema, ſom Manden har udfyldt, og navnlig hvad Vægen har ſkrevet der, at baade hans Nabber og andre agtede Folk, ſom kjende Manden, og Vægen ſelv indrømme, at denne Mand's Erhvervsevne er i væſentlig Grad forringet, hvad der er ſaa forſtaaeligt, naar man er blevet ſaaet i Skulderen. Han er jo en ældre Mand nu, og jeg ſkal derfor tillade mig paa Udvalgets Vegne at anbefale ham paa det Bedſte til Miniſteren, om det ikke ſulde være muligt, at denne Mand kunde ſaae en Underſtøttelſe, hvad han er i høieſte Grad værdig til efter alle Vidneſbyrd. — Saa have vi endelig til Syvende og Sidſt Betænkningens Nr. 52 om et Andragende fra Aſtægtsmand N. Poulsen (Høve) af Bjerreſø. Andrageren forklarer, at han deltog i Krigen 1848—50 og blev ſaaet i Slaget ved Øvre-Stolk den 25de Juli 1850 i venſtre Ben, men han blev endda kureret og var ſaa med ved Forſvaret af Frederikſſtad, hvorved han den 4de Oktober ſamme Aar blev ſaaet i venſtre Hoſte, og hvorefter han kom paa Lazarethet i Jlenſborg til henimod Mytaar 1851; han har ſaaledes ligget temmelig længe paa Lazarethet og har aabenbart været haardt ſaaet. Denne Mand fik ſaa i de første Aar efter Krigen en Invalideunderſtøttelſe, ſom dog igjen blev ham frataget. Han kommer nu og anmoder om at blive optaget ſom Invalid igjen. Den Indledning, jeg kom med, fritager mig fra at komme dybere ind paa at begrunde denne Mand's Andragende. Men det forekommer mig heldigſt at komme til Forſtaaelſe om denne Sag. — Jeg ſkal foreløbig ſlutte mine anbefalende Bemærkninger med at udtale, at jeg kunde have ønsket, at vi kunde have ført denne Forhandling i Finantsudvalget, den kunde da maaffe have gavnet de Bedkommende mere, end naar den føres her, og det er dog det, det førſt og fremmeſt gjælder om. Jeg ſkal imidlertid henſtille til den høitærede Finantsminiſter, om han ikke gjennem ſine ſagtyndige Vægeautoriteter kunde hjælpe os til at ſaae en humanere Bedømmelſe af diſſe Invalider eller i det Mindſte en ligefaa human ſom før Loben af 1ſte Marts 1889. Jeg maa finde en ſaadan Henſtilling fuldſtændig berettiget, netop fordi der, naar Miniſteren kom og forlangte yderligere Penge til dermed at ſtøtte diſſe Invalider, fra alle Sider, baade fra Venſtre og Høire, baade fra Finantsudvalget og i Thinget, er viiſt den yderſte Humanitet. Jeg synes derfor ogſaa, at diſſe gamle brave Mænd, der have